

Het Kattetje

Ze was toch al zestien

In november kwam Carolina (penningmeester van onze stichting) bij ons aan de deur met een heel oud katje dat 's middags in de praktijk waar zij als dierenartsassistente werkt, was gebracht. Toen we het poesje uit het hokje haalden, zagen we al meteen dat het een heel oud en mager stumpertje was. Zij had overgegeven en nadat we haar in een lekker warm mandje in een kennel hadden gelegd, lieten we haar eerst goed uitrusten. Ze was doodmoe en wilde eigenlijk alleen maar slapen. We besloten haar tot de volgende dag met rust te laten en haar dan heel voorzichtig met licht verteerbaar voedsel aan het eten te krijgen. Toen Annemieke en ik kort voordat we naar bed gingen nog even bij haar keken, lag zij midden in haar braaksel en dit bevatte enorm veel spoelwormen. We verschoonden haar en wasten haar vieze kopje schoon en daarna viel zij weer in diepe slaap. Tegen beter weten in hoopten we dat het lieve meisje de volgende dag lekker uitgerust zou zijn en zou willen eten. Dat zij geen jaren meer bij ons zou zijn, zagen we heus wel, maar we hoopten toch zo dat zij in ieder geval nog een paar fijne maanden bij ons zou kunnen hebben. Een paar maanden om haar nog te verwennen met allemaal lekkere hapjes, aandacht en liefde.

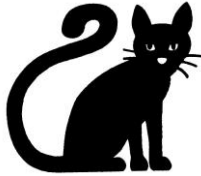

Toen ik de volgende ochtend bij haar ging kijken lag ze dood. Het is moeilijk om hier te omschrijven wat ik voelde en dacht toen ik het stakkertje zo zag liggen. Haar mandje helemaal onder de kots met daarin wel een handvol spoelwormen. Het dekkentje dat ernaast lag, was van hetzelfde laken een pak. En het wijfie lag ernaast op een klein stukje kennel dat nog wel schoon was. Terwijl Annemieke en ik moesten vechten tegen onze tranen, verzorgden we haar en legden haar in ons vriezertje waar alle dode katjes in gaan voor ze opgehaald worden voor crematie. Enkele uren later belde de eigenaresse op van de poes. Zij had haar kinderen van circa zes jaar oud navraag laten doen in de dierenartsenpraktijk en die hadden daar te horen gekregen dat hun poes naar ons was gebracht. Zij was stomverbaasd dat het poesje dood was, maar toonde geen enkele emotie. Toen ik haar vertelde dat het arme dier vol met wormen zat en dit waarschijnlijk de doodsoorzaak is geweest, kreeg ik toch heel sterk het gevoel dat zij me niet geloofde. Ik was vooral erg verdrietig toen zij zei dat het jammer was voor de kinderen, maar ja, ze was toch al zestien. Zij vroeg ook niet of we nog kosten hadden gehad aan haar katje. Nee hoor, waarom zou je ook. Achteraf denk ik dat het misschien wel goed is dat het meisje er tussenuit geknepen is, want ik zou me toch werkelijk geen raad hebben geweten als ik haar terug had moeten geven aan deze liefdeloze mensen.

Eén ding wil ik nog even zeggen, lieve mensen, ontworm je kat elke drie maanden een keer. Zo hebben ze geen wormen en zo zitten ze vol, met alle gevolgen vandien.

Els

Misty Mo

Dit verhaal begon in Igalo / Herzic Novi te Montenegro in oktober 2006 waar Misty Mo (roepnaam Misty. De toevoeging 'Mo' staat voor Montenegro) leefde in het riool.

Op een dag zag ik een oud vrouwtje een katje, dat niet ouder leek dan drie maanden, elke keer met haar voet wegtrappen omdat ze bang was over haar te struikelen. Omdat ik het oude vrouwtje wilde helpen zodat ze niet zou vallen en het katje niet meer getrapt zou worden, pakte ik het katje op en zag dat zij geen oogbollen had waardoor ze stekeblind was. Vanaf dat moment had dit aandoenlijke katje mijn hart veroverd.

Ik vermoedde dat haar oogjes eruit gepikt waren door een vogel toen zij net geboren was. Haar andere zintuigen (kussentjes, snorharen, reuk, gehoor) had ze zo goed weten te ontwikkelen dat je begon te twijfelen of ze echt wel blind was.

Hoe zij wist te overleven weet niemand, want vlak bij haar slaappleats was drie meter lager de zee. Zij leefde dus op de kade. Waarschijnlijk werd zij af en toe gevoerd door toeristen, maar ja... die kwamen haast niet meer omdat het winterseizoen was begonnen. Daarnaast vonden niet alle mensen haar leuk omdat ze naar hun voeten liep om aandacht te vragen. Omdat ik haar niet meer kon achterlaten, ging ik met haar naar een dierenarts, die mij voor gek verklaarde, maar toch kreeg ik hem zover om in twee dagen een paspoort te regelen, een chip en de nodige injecties.

Misty had zoveel vertrouwen in mij dat ze terwijl iedereen druk stond te overleggen over haar toekomst, op mijn schouder in slaap viel. Dit vond de dierenarts zo aandoenlijk dat hij 'overstag' ging.

Voor de tocht naar Nederland heb ik stad en land afgereisd met steeds dezelfde taxichauffeur. Een kattenmand om haar in te vervoeren was nergens te krijgen, dus heb ik haar in een vogelkooitje gestopt en dat weer in een sporttas gedaan maar dat vond Misty Mo minder leuk. Maar op die manier kon zij wel mee als 'handbagage' en hoefde ze niet in het vrachtruim, wat nog veel enger voor haar zou zijn geweest. In Montenegro heeft zij nog een etmaal in een kooitje bij de dierenarts gezeten en vervolgens heb ik haar het hotel binnengesmokkeld waar zij de nacht in het bad heeft doorgebracht. Hier heeft zij ook haar eerste wasbeurt gehad, wat trouwens heel hard nodig was. Gelukkig sliep zij die korte nacht erg goed en heeft ze niet te veel gemiauwd. Om vijf uur moest ik met de taxi langs de douane van Montenegro en daarna langs die van Kroatië. Dit was enorm spannend want voor hetzelfde geld mocht ik niet verder; dit was een heel reële kans. Over wat ik dan had moeten had ik niet nagedacht. Vervolgens kwam ik op het vliegveld aan waar nog een 'ticket' voor Misty Mo als 'levende handbagage' gekocht moest worden.

Daarna weer een spannend moment want alle handbagage moest door de scan, dus moest ik ze wel vertellen dat er een poesje in de tas zat. Ook daar had ze weer geweigerd kunnen worden als ze de papieren (die een beetje waren aangepast) goed hadden onderzocht. Gelukkig ging dit allemaal goed.

Stichting Help de Zwerfkat

mail@helpdezwerfkat.nl

Thamerweg 61
1422 XL Uithoorn
0297-566285
06-12725071
www.helpdezwerfkat.nl

RABOBANK : 36.35.67.593
GIRO : 72.33.223
KVK Amsterdam : 41205327

Helaas hadden we een tussenstop en een overstap in Zagreb. Daar ging ze weer door de scan en toen zei de beveiligingsman met een glimlach dat ze er erg goed van binnen uitzag. In het vliegtuig heeft ze alles bij elkaar geschreeuwd met name bij het stijgen en landen (in totaal zes maal) en mijn arm en hand helemaal kapotgebeten en -gekrabd.

Pas toen ik verder naar Amsterdam vloog, kon ik mij wat meer ontspannen. Nu kon er eigenlijk niets meer fout gaan. Deze afstand was ook wat langer, waardoor zij heerlijk in slaap was gevallen zodra we in de lucht waren. Zij viel met haar kopje op mijn hand die ik door de (kleine) opening van de vogelkooi had gestoken, in slaap.

In Nederland heb ik haar bij de douane aangegeven; dit moest wel want zij miauwde af en toe en ik vond het een te groot risico om het niet te doen met als eventueel gevolg dat het alsnog fout zou gaan. Ook hier werden de papieren gecontroleerd en gelukkig niet te veel vragen gesteld. Ik was nog wel even bang dat zij in Nederland in quarantaine moest. Maar ook hier mocht ik gewoon door de douane heen. In mijn huis voelde zij zich gelijk helemaal op haar gemak. Zij speelde en knuffelde onafgebroken en had al heel snel een klein beertje te pakken en dat werd haar prooi en speelgenootje. Ook balletjes met geluid erin vond zij helemaal top. Omdat zij nog nooit op een trap had gelopen en doordat ze zo klein was, leken de treden ook erg diep. Hoe ze de trap op moest lopen had ze redelijk snel in de gaten, maar omlaag vond ze doodeng. Ook was ze er twee keer afgevallen doordat ze het begin niet zag en kennelijk dacht dat de vloer gewoon doorliep. Verder viel ze een keer omdat ze aan de smalle kant (in de bocht) van de trap naar beneden wilde, maar gelukkig kon ik haar net op tijd opvangen. We hebben samen heel veel geoefend en daar had ze duidelijk plezier in. Ze kon er niet genoeg van krijgen. Ik tikte dan op de volgende trede zodat zij kon horen waar ze haar pootjes kon neerzetten. Ze spreidde dan haar tenen en zocht in de lucht naar de volgende trede. Ik moest er vaak erg om lachen. Het resultaat was wel dat ze een dag later al alleen de trap was afgelopen en al deed ze er tien minuten over, wat was ik trots op haar. Ze wilde alles kunnen en kennen en gaf niet snel op. Zo had ze ook heel snel geleerd een kattenbak te gebruiken (waar er gelukkig een van stond op elke verdieping), al ging dit nog niet altijd goed.

Bij de dierenarts in Mijdrecht werd ze goed onderzocht en van alle noodzakelijke dingen voorzien; ze vonden haar allemaal heel bijzonder. Deze dierenarts schatte haar leeftijd op zes maanden, maar door haar groeiachterstand leek zij veel jonger. Ze kreeg ook een antibioticakuur omdat haar lymfeklieren waren opgezet. Ze zouden haar na twee weken alle gewone prikken geven, maar besloten haar eerst even bij te laten komen. Daarna had zij naar een ziekenhuis in Utrecht gemoeten voor een hersenscan om na te gaan of er niet iets ernstigs aan de hand was.

Helaas is het nooit zo ver gekomen, want na tien heerlijke en fantastische dagen kreeg ze een longontsteking en is in mijn armen gestorven. Toch heb ik nooit spijt gehad van deze actie. In Montenegro zou zij zeker een gruwelijke dood zijn gestorven en dan had ze deze tien mooie dagen niet mogen beleven. Uiteindelijk gaat ook een kattenleven nog steeds om kwaliteit en niet om kwantiteit, toch.....?

Mirjam, vrijwilliger bij Help de Zwerfkat

Wij willen u graag in de gelegenheid stellen zelf eens een stukje te schrijven, want u maakt uiteraard wel eens iets leuks of iets gekks mee met uw dieren. Schrijf het eens op en wellicht kunnen wij het opnemen in de eerstvolgende Kattebel!

Samson

Afgelopen zomer liep ik mijn rondje bij een zwembad in Uithoorn op zoek naar eten. Omdat ik al anderhalf jaar geen huis had, overnachtte ik wel eens in of onder een oude caravan. Vanwege mijn vieze vacht, die ook nog eens een en al klit was en onder de kale plekken zat, zag ik er erg verwaarloosd uit. Ik moet eerlijk zeggen dat ik niet bepaald een beauty was waar je verliefd op zou worden.

Op een zekere dag kreeg ik tijdens mijn dagelijkse rondje een heerlijke geur in mijn neusje en ineens trof ik op drie verschillende plekken heerlijk kattenvoer aan.

Vanaf die dag hoefde ik niet meer naar eten te zoeken. Als ik toevallig eens iets te vroeg was, wachtte ik op een veilige afstand op de dames die het voer brachten en zodra de kust veilig was, at ik vlug mijn buikje rond.

Omdat ik toch wel nieuwsgierig was naar mijn voedselverstrekkers, liet ik me af en toe even zien. Ze riepen me dan en praatten met mij en hoewel ik erg angstig was, kwam ik toch steeds iets dichterbij.

Na enkele weken kwamen ze met een kooi, waarin ze mijn eten neerzetten. Omdat ik het niet vertrouwde, liep ik weer weg naar de caravan waar mijn brokjes altijd werden neergezet. Ik verging van de honger, maar bleef toch zitten waar ik zat en enige tijd later zag ik dat de dames het voer uit de kooi haalden en het een stukje van de kooi af weer neerzetten.

Op mijn buik sloop ik naar het eten, dat ik snel naar binnen werkte en verdween weer. De daarop volgende dagen stond het eten wel in de kooi en ik begreep dat als ik eten wilde, ik er toch echt in moest. Er gebeurde echter niets en ik kon rustig eten. Enkele dagen later sloeg ineens het deurtje achter mij dicht en zat ik gevangen. Omdat ik vreselijk tekeer ging, werd er een doek over de kooi gelegd en werd ik naar een dierenarts gebracht, die mij in slaap bracht. Eenmaal weer wakker had ik een zeer pijnlijk achterwerk en een blotebillen-uiserlijk. Ik was dus gecastreerd en kaalgeschoren.

De twee dames brachten mij daarna naar de stichting en daar werd ik in een groot hok gezet, waar ik rustig van alle schrik kon bijkomen. De eerste dagen lag ik te bibberen van angst en durfde ik pas 's nachts te eten. Josha, een van de dames die mij hadden gevangen, kwam bijna dagelijks om tegen mij te praten maar in het begin wilde ik niets van haar weten.

Omdat zij niets van mij verlangde, begon ik haar toch elke keer als zij mij bezocht geleidelijk wat meer te vertrouwen. Na enkele dagen aaide ze me voorzichtig over m'n koppie en ineens wist ik weer dat niet alle mensen onbetrouwbaar zijn. Vanaf die dag wilde ik met iedereen knuffelen; soms schrok ik ergens van en dan trilde ik weer als een rietje. Toch ging ik met sprongen vooruit en ik begon ook naar mijn nieuwe naam te luisteren.

Op een dag had ik ineens een snotneus en nieste ik aan één stuk door. Ik voelde me echt heel erg katterig en het bleek dat ik niesziekte had opgelopen. Aangestoken door een zieke lotgenoot, die ook erg zielig was. Een antibioticakuur was onvermijdelijk en het niezen werd geleidelijk minder, alleen reageerden mijn darmen niet zo goed op de antibiotica met als resultaat dat ik vreselijk de spuitpoep kreeg. Hoewel ik wekenlang dieetvoeding, allerlei pilletjes en poedertjes kreeg toegediend, ging het maar niet over. En dat was stevig balen voor mij want ik had horen vertellen dat ik bij Josha mocht komen wonen, maar Els wilde mij pas laten gaan als ik helemaal gezond zou zijn.

Stichting Help de Zwerfkat

mail@helpdezwerfkat.nl

Thamerweg 61
1422 XL Uithoorn
0297-566285
06-12725071
www.helpdezwerfkat.nl

RABOBANK : 36.35.67.593
GIRO : 72.33.223
KVK Amsterdam : 41205327

Inmiddels leven we nu in december en sinds enkele weken woon ik bij Josha en ik moet zeggen, het bevalt mij daar uitstekend.

Mijn vacht is prachtig aangegroeid, mijn darmen functioneren weer normaal en ik krijg aandacht, liefde en eten in overvloed.

Na een lange en angstige tijd, zonder eten en zonder huis, ziet de toekomst er voor mij weer heel goed uit en daar ben ik de dames die mij met zoveel geduld hebben gevangen en de verzorgers bij de stichting reuze dankbaar voor. Eind goed al goed dus voor deze knappe jongen!

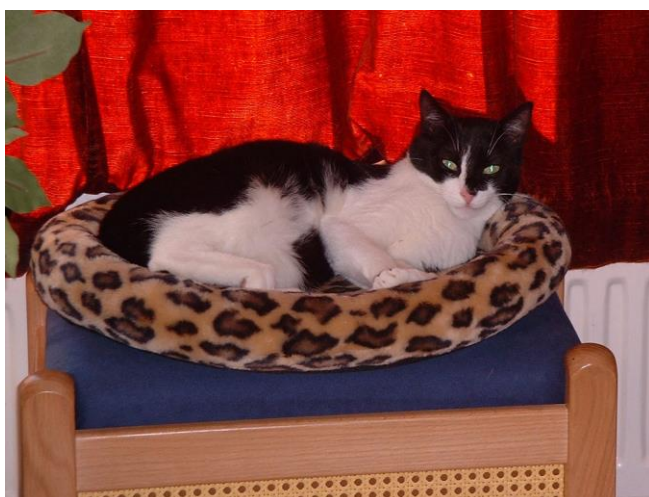
Bezoekmiddagen voor adoptieouders

Deze worden in 2009 gehouden op:
zaterdag 7 februari van 14.00 uur tot 16.00 uur.
zaterdag 8 augustus van 14.00 uur tot 16.00 uur.
zaterdag 7 november van 14.00 uur tot 16.00 uur.

De grote open dag is op 16 mei van 12.00 uur tot 17.00 uur.
Alle donateurs worden in april nog geïnformeerd.

Bange Billie

Ik ben Billie en ik ben in het voorjaar van 2002 als heel klein, ernstig ondervoed katertje gevangen. Omdat mijn verzorging een speciale aanpak vereist, ben ik bij Els en Annemieke op de privéverdieping terechtgekomen en daar altijd gebleven. Ze zeggen dat het een wonder is dat ik nog in leven ben. Omdat ik van wilde ouders, afstam moet ik van mensen niets hebben, doodeng vind ik ze. Zelfs mijn eigen vrouwtjes kunnen mij na bijna zeven jaar nog steeds niet aanraken. Wel heb ik hier een paar lieve poezenvriendjes om mee te knuffelen en zo ben ik toch een gelukkig mannetje!

Als er iemand is die mij financieel wil adopteren, zal ik zeer dankbaar zijn!

Voor 15,00 euro per maand kunnen wij Billie dagelijks voorzien van eten en een schone kattenbak. Wie wordt de adoptieouder van Billie? Voor informatie kunt u Els bellen. Telefoonnummer: 0297-566285 of 06-12725071.

JAARREKENING		2006	
INKOMSTEN		UITGAVEN	
ADOPTIES, DONATIES	€ 39.757,51	ONKOSTEN VRIJWILLIGERS	€ 5.111,04
RENTE	€ 991,06	SCHOONMAAKARTIKELEN	€ 1.451,00
KRUISPOSTEN	€ 100,00	SITA AFVALVERWERKING	€ 2.753,09
		DIERENCREMATORIUM	€ 551,00
		VOEDING & GRIT	€ 14.184,74
		DIERENARTS	€ 2.701,68
		PORTO & TELEFOON	€ 1.430,11
		AUTOKOSTEN	€ 1.867,01
		HUISVESTING	€ 34.932,88
		COMPUTER & KANTOORART	€ 7.442,72
		GAS/LICHT/WATER	€ 2.309,02
		DIVERSE ONKOSTEN	€ 498,48
		OPEN DAG	€ 3.104,65
SALDO	€ 37.488,85		
	€ 78.337,42		€ 78.337,42

Daar de laatste twee jaar bijzonder druk voor ons zijn geweest, lopen we wat achter met de balans. Zo u wellicht zal kunnen begrijpen, komt het werk met de dieren altijd op de eerste plaats. Wij streven ernaar om de balans van 2007 in het eerstvolgende Kattebelletje te kunnen publiceren.

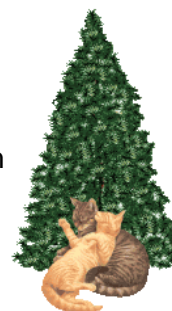

Aandachtspunten

Kloppen uw gegevens nog? Indien niet, wilt u ons dan uw nieuwe gegevens doorgeven? Dit kan per post, telefonisch of via e-mail. De gegevens vindt u in deze Kattebel.

Kijk ook eens bij Help de Zwerfkat op www.hyves.nl

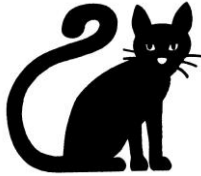
Wij danken alle donateurs, adoptieouders, dierenartsen, vrijwilligers, kortom iedereen die het ons mogelijk maakt dit prachtige werk te kunnen blijven doen en we blijven enorm begaan met het welzijn van onze harige vriendjes. Zij rekenen op ons en wij rekenen op u en hopen dat u ons zult blijven steunen.

Ook in deze Kattebel hebben wij weer een acceptgiro ingesloten. Mocht u ons al gesteund hebben, dan kunt u deze als niet ontvangen beschouwen.

Stichting Help de Zwerfkat

mail@helpdezwerfkat.nl

Thamerweg 61
1422 XL Uithoorn
0297-566285
06-12725071
www.helpdezwerfkat.nl

RABOBANK : 36.35.67.593
GIRO : 72.33.223
KVK Amsterdam : 41205327

Onze stichting wordt sinds 1 januari 2008 door de belastingdienst aangemerkt als algemeen nut beogende instelling en valt daardoor onder artikel 24, lid 4 van de Successiewet. Dit houdt in dat uw donaties en giften aftrekbaar zijn.

